

[Arbejdsministeren]

Fru Lilli Gyldenkilde er meget bekymret her i aften, og det synes jeg selvfølgelig er ærgerligt. Vi lægger op til en forøgelse af økonomien. Vi lægger op til, at der er handlingsplaner, at det er en konkret aftale, den ledige indgår med arbejdsformidlingen. Vi har lagt op til, at arbejdsløshedskasserne spiller en rolle som rådgivere og vejledere for den ledige. På den baggrund mener vi faktisk, at handlingsplanerne står så stærkt, som de overhovedet kan.

Vi mener faktisk også, at uddannelsesmulighederne i arbejdsmarkedspolitikken er bedre end nogen sinde før. Vi har lagt vægt på, at der ikke bliver disse underlige karruseller, som jeg var inde på før, og som jeg ikke behøver at vende tilbage til, men at der faktisk er et system, som er holdbart, og som også er til at overskue for den enkelte.

Jeg er enig med fru Lilli Gyldenkilde i, at der er mange, der skal aktiveres. Det er jo en konsekvens af den uhyggelige situation, vi har, med 341.000 ledige. Men det gør vi så noget ved her. Vi giver de ledige et bedre grundlag for kvalificering og dermed indgangsbillet til arbejdsmarkedet. Vi lægger op til en økonomisk politik, som giver en økonomisk indsprøjtning i vores samfund, så ting kan udvikle sig. Der er indgået en aftale med kommunerne om næste års økonomi, som faktisk giver kommunerne nogle ganske gode muligheder for også at udvikle ordinære job på det almindelige arbejdsmarked inden for området børn og ældre og andre steder. Så jeg synes faktisk ikke, der er grundlag for den bedrøvelighed, som kom til udtryk fra SF's side.

For så vidt angår styringen har jeg tilkendegivet, at jeg gerne vil prøve at kigge på amterne.

Og så til spørgsmålet om de unge og de unges uddannelsesmuligheder. Det er rigtigt, at der er situationer, hvor unge ledige kan gå på den samme uddannelse som unge, der er på SU-systemet, sådan at den ene er på SU-systemet og den anden på dagpengesystemet, og de billeder, der tegnes af hr. Jakob Lange fra Københavns Universitet den ene gang efter den anden, synes vi faktisk ikke er attraktive. Vi synes, der må være nogenlunde lige forhold for de unge under uddannelse. Der er jo mig bekendt også i SU-reglerne nogle bestemmelser, der kan tage højde for unge forsørgere under 25 år, der vil dygtiggøre sig, så vi mener fak-

tisk, at vi har fået lukket et hul, som vi mange gange er blevet præsenteret for som aldeles uhensigtsmæssigt.

Dernæst til fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger om støttet arbejde. Nu er det faktisk sådan, at vi ikke synes, de unge er tjent med at komme direkte fra folkeskolen og ind i ét kommunalt beskæftigelsesprojekt og så ud i dagpengesystemet, fordi det kommunale beskæftigelsesprojekt giver optjening. Vi synes faktisk, at vi skylder unge mennesker en uddannelse, og det er derfor, vi løfter ungdomsuddannelses siden så meget, som vi faktisk gør, nemlig med 10.000 nye pladser. Det er derfor, vi har lagt vægt på, at der i den nye erhvervsgrunduddannelse lægges op til, at der også gives mulighed for dimittendsats, for vi synes, der skal være en afbrydelse mellem folkeskolen og dagpengesystemet, nemlig en afbrydelse, der handler om uddannelse.

Og så vil jeg også gerne tilkendegive, at vi i regeringen har drøftet spørgsmålet om, på hvilken måde man kan blive medlem af en arbejdsløshedskasse. Vi synes egentlig, det kan være meget rimeligt, at man kan melde sig ind i en arbejdsløshedskasse, selv om det måske ikke giver nogen umiddelbare rettigheder. Det kommer jeg med et betænkning bidrag om til L 274. Her vil jeg signalere, at regeringen til efteråret vil fremsætte et forslag, der betyder, at ledige – hvad enten de nu er i det ene eller det andet system, men her er der jo tale om bistandssystemet – kan melde sig ind i en arbejdsløshedskasse. Man kan jo altid melde sig ind i en fagforening, hvad fru Lilli Gyldenkilde var bekymret for; det er i hvert fald en frivillig sag, så det skal vi ikke blande os i fra lovgiverens side. Men det kommer der en tilkendegivelse om.

Til allersidst til fru Lilli Gyldenkilde: Vi lægger megen vægt på, at projektydelsen og projektlønnen forhandles med arbejdsmarkedets parter. Jeg ville faktisk meget nødig være i den situation, at jeg skulle bruge min bemyndigelse til at fastlægge lønvilkårene; og jeg tror faktisk også, at arbejdsmarkedets parter selv er optaget af at finde løsninger på det lønsystem eller det ydelsessystem, der skal være i henholdsvis det sociale system og i arbejdsmarkedssystemet, for det er det bedste, hvis arbejdsmarkedets parter selv tager ansvar for lønvilkårene i vores samfund.